

## Nagyböjt 4. vasárnapja. A

### Bevezetés

Nagyböjt 4. vasárnapjának evangéliumi szakaszában az Úr Jézus meggyógyít egy vakonszületettet. Ez a vakság értelmezhető betűszerint is. De lehet utalásként is értelmezni. Utalásként az emberiségnek arra a vakságára, arra a sötétségére, amelyben oly sokáig élt a Jézus előtti emberiség. De arra a vakságra és sötétségre is, amelyben sok mai ember él. Mi is közénk tartozunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

### Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Te az élő Isten Fia vagy. Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus! Te vagy a fény, aki megvilágosítja a világot. Krisztus, kegyelmezz!

Utunk, Jézus Krisztus! Te minden ember megmentője vagy. Uram, irgalmazz!

### Evangélium után

A látó emberben mindig részvét ébred, valahányszor találkozik egy fehérbotos vakkal. Gyengéden megfogjuk a karját, hogy átvezessük az útkereszteződésben vagy felsegítsük egy járműre. Közben arra gondolunk, **milyen jó nekünk, akik látó szemmel járunk a világban.** Nem mered elénk a sötét fal, ami elzárná előlünk a világ töménytelen sok szépségét. Milyen veszteség nem látni a felénk forduló tiszteletet, barátságot, szeretetet sugárzó arcok szépségét.

Talán a vakok, akik már így születtek, nem érzik ezt a roppant veszteséget. Beleszoktak sötét világukba, de hiszem, hogy az ő vilá-

gukban is minden bizonnal ragyognak csillagok, s másfajta csillagok. A jó Isten kárpótolja őket is a meg nem kapottakért, vagy az elveszítettekért.

Találkozhatunk olyan vak embertestvérekkel, akik megbékéltek sorsukkal: meglepően vidámak, élet-szeretők, akiknek művészi az alkotásuk és szép a játékuk, s csodálatosan mély az istenhitük.

Talán ezekhez hasonló volt az a férfi is, akit útközben megpillantott Jézus. Amint az evangélium beszámolójából kiderül, és erre nem szoktunk felfigyelni, ez a vak ember **nem fordult Jézushoz azzal a kéréssel, hogy adja vissza szeme világát.** Nem láthatta az Élet Urát, nem kérhette segítségét. Jézus azonban kéretlenül is feléje fordult. Megérinti szemét, elküldi fürödni a Silóé tavába, és a vakférfi látó szemmel tér vissza hozzá.

A gyógyításnak ez a kéretlen megnyilatkozása arra figyelmeztet, hogy **Isten akkor is segít rajtunk, ha nem ostromoljuk kéréseinkkel.** Még azokat is megajándékozta szeretetével, akik talán elfordulnak tőle. Az ember balga módon hátat fordíthat Istennek, de Isten sohasem fordít hátat az embernek.

Népünk sok évtizeden át hátat fordított Istennek, de Isten nem fordított és nem fordít hátat népünknek. Újra és újra kéretlenül is gyógyítja népünk vakságát, és én hiszem, hogy az ő segítségével egyre többen lesznek látókká hazánkban, s mint látók, látni fogják, hogy mit kell tenni a sorsdöntő pillanatokban.

Igen érdekes a tanítványok viselkedése. A vak ember láttán megkérdezik Jézustól: „**Ki vétkezett, ez**

**vagy a szülei, hogy vakon született?”** Általános tapasztalat, hogy az emberek többsége az életünket sebző testi vagy lelki szenvedések láttán azonnal büntetésre gondol. Gyakran hallunk ilyen Isten ellenes zúgolódásokat: Miért engem, hívőt súlyt büntetéssel, s miért nem a gonoszokat? Azoknak miért megy oly jól a soruk, és nekem, s általában nekünk hívőknek meg miért nem?

Testvéreim! Én, hívő ember, életemet egy pillanatra sem cserélném el az Isten, Jézus és Egyház ellenes emberek életével. Azt hiszem így van ezzel minden hívő ember.

A hívők részéről tapasztalható elégedetlenségre, kishitűségére céloz Jézus, amikor kijelenti, hogy **a vak-ságban vagy egyéb sorscsapásban nem szabad büntetést látnunk.** Bármilyen furcsán hangzik is sokkalta inkább, ahogy azt eleink bölcsen vallották: Isten látogatását. Mégpedig a gondviselő Isten látogatását. És ha őszinték vagyunk magunkhoz, el kell ismernünk, hogy Isten látogatásából pedig nem rossz, hanem áldás származik a meglátogatottra.

**Könnyű elképzelnünk a látását visszanyert férfi boldogságát, sugárzó örömét.** Élete egy csapásra megváltozott. Kinyílt sötét börtönének ajtaja és virágos szőnyegként terült eléje a teremtett világ ezernyi szépsége. Ezt a látomást még csak megtette az a körülmény, hogy gyógyító orvosában fölismerte Isten küldöttét, a Megváltót.

Nagy kegyelem, ha látóhatárunk, miként a látását visszanyerő vaké is kitágul, s egyre jobban. Ha látóhatárunk nem korlátozó-

dik e földre, hanem az értelem és a hit segítségével a teremtett világ ezernyi szépségéből és csodáiból, az emberiség üdvtörténetéből, s nemzetünk ezeréves történetéből fölismerjük a teremtő s gondviselő Istent. Mindenki részesülhet ebben a látóhatárbővülésben, ha nem szalasztja el az Úr Jézussal történő találkozást, s fölismeri benne Megváltóját.

Nyilvánvaló, hogy a vakság nem korlátozódik csupán szemünk világára. Sokkal súlyosabb, nehezebben gyógyítható a **lelki vakság, amelyet egyszerűen istentagadásnak nevezünk.** Ezek a testvéreink arra hivatkoznak, hogy Istent soha senki sem látta. Ebben természetesen igazuk van, ez a Szentírás tanítása is. Az Úr Jézus azonban azért öltötte magára emberségünket, hogy érzéki megismerésünk számára is lehetővé tegye Isten megtapasztalását. Kijelentette: „**Aki engem lát, látja az Atyát!**” Igaz, hogy megváltó műve befejezése után visszatért a mennybe, ám megbízta apostolait, apostoli Egyházát, minden igaz követőjét, hogy szavukkal és életükkel mutassák meg Istent a mi vaksi világunknak.

Nekünk is szólnak az első követőinek mondott szavai: „Ti vagytok a világ világossága!” Ezzel arra buzdít bennünket, hogy mint a világ világossága, nyissuk meg mi is, minél több vak honfitársunk szemét az Isten látására. Úgy világosodjék a ti világosságotok, hangzik felénk Jézus szava, hogy látván az emberek ti világosságotokat, ők is dicsőítsék az Istent!

Amen.

(F.F.)